ger blive ved sin Læst, men under saa unormale Tilstande som de forhaandenværende, hvor mange kvindelige Fabriksarbejdere gaar ledige eller i en nær Fremtid vil blive arbejdsløse, mens paa den anden Side Landbruget paa Grund af Sikringsstyrkens Indkaldelse og Mangel paa udenlandsk Arbejdskraft ikke kan faa sit Arbejde udført, under disse Forhold kan jo ingen af Parterne stille Fordringerne saa højt som ellers, og der kunde meget vel blive Tale om at søge en Del af den ledige kvindelige Arbejdskraft i Byerne anbragt ved det uvante Markarbejde.

Det glæder os da, at Thyra Jensen, som andetsteds i ovenstaaende Artikel ytrer Tvivl om Nødvendigheden af at opretholde D. K.s Organisation, efter at den politiske Valgret er opnaaet, i dette Tilfælde anerkender Betydningen af at have en Organisation, idet hun uden Betænkning anbefaler D. K. at tage Opgaven med Omreguleringen af den kvindelige Arbejdskraft i sin Haand. Og det glæder os endnu mere at kunne svare, at D. K. allerede uopfordret har paataget sig sammen med to andre store Kvindeorganisationer, Danske Kvinders Nationalraad og K. F. U. K.s Landsforbund at danne et Arbejdsløshedsudvalg, som ogsaa vil beskæftige sig med Spørgsmaalet om Muligheden af at skaffe ledig kvindelig Arbejdskraft i Byerne ud paa Landet. Ovenstaaende Forslag er blevet overgivet til dette Udvalg, og selv om Spørgsmaalene om Anvendelse af Fangers og Skolebørns Arbejdskraft ikke falder indenfor de Rammer, Udvalget har sat sig, kan Udvalget maaske dog bidrage til deres Løsning ved at henlede de rette Institutioners Opmærksomhed derpaa.

Medens vi altsaa er enige med Thyra Jensen i, at der i Øjeblikket ligger store Opgaver paa Kvindernes Vej, og at de kvindelige Organisationer er nærmest til at tage sig disse Opgaver paa, er vi absolut uenige med hende i hendes Syn paa Distriktsordningen. Denne er ingenlunde den kunstige, overflødige Indretning, som hun synes at mene. Den er vokset frem af de givne Forhold med fuld historisk Berettigelse, og det nye, der kom til paa Fællesmødet i Odense 1915, var kun, at den allerede bestaaende, frivillig skabte Distriktsordning fandt sin lovlige Bekræftelse indenfor Fælleslovene og fik sine egne lokale Repræsentanter i Hovedstyrelsen. Det undrer os, at Thyra Jensen, som med saa rigtig Forstaaelse har anvist Kredsene deres Opgaver i Forhold til Sognene, ikke har draget den naturlige Konsekvens heraf at paralellisere Distrikterne med Amterne, thi denne Paralel ligger jo i Virkeligheden snublende nær, og Hovedstyrelsen har ogsaa haft den for Øje ved Udarbejdelsen af Distriktsbestemmelserne. Ligesom Amtsraadene danner en Melleminstans mellem Ministeriet og de stedlige Myndigheder, Sogneraadene, og virker som Organer for Statens Tilsyn med de kommunale Anliggender, saaledes vil ogsaa Distriktsstyrelserne, naar Ordningen er mere indarbejdet, komme til at danne de nødvendige Mellemled mellem Hovedstyrelsen og Kredsstyrelserne, og D. K. ude i Landet vil til den Tid kunne optræde med langt større Vægt overfor Hovedstyrelsen, end Tilfældet før var. At Distrikternes store Udstrækning lægger Hindringer i Vejen for et saa nært Samkvem mellem Kredsene som ønskeligt vilde være, nægter vi ikke, men dersom D. K. vinder saa stærkt frem, at vi faar en Kreds i hvert Sogn, vil dette naturlig ogsaa medføre, at vi faar et Distrikt for hvert Amt. Dette er dog endnu Fremtidsmusik, men det udelukker ikke, at der lader sig meget udrette i Øjeblikket med Distriktsordningen, som den er, og flere Steder i Landet har dette allerede vist sig, at selv Formænd, som i Begyndelsen saa vantro paa den nye Ordning, nu er komne til den Erkendelse, at den er af stor Betydning. Naar de Forhold, som i Øjeblikket har hindret, at Distriktsordningen har kunnet slaa Rod paa Laaland-Falster, er ændrede saaledes, at den nye Ordning kan komme til at virke efter sin Hensigt, da er vi overbeviste om, at Thyra Jensen med sin store Interesse for Kvindearbejdet ogsaa vil overføre denne Interesse paa Arbejdet indenfor Distriktet, og medvirke til, at det kan blive saa frugtbringende som mulig.

Kvindevalgretten i Sverige.

—o—

Tirsdagen d. 24. April har 19 svenske Kvindeforeninger henvendt sig til Sveriges nye Førsteminister og bedt ham om at fremlægge for denne Rigsdag, der er den sidste i Rigsdagsperioden, Forslag om Valgret og Valgbarhed for svenske Kvinder paa samme Vilkaar som for Mænd.

Ministeren lovede at overveje Forslaget, men fremhævede, at den nuværende Regering havde den Opfattelse, at dens Opgave var begrænset til at løse de gennem Krigen opstaaede Vanskeligheder, og at den derfor ikke kunde optage indre-politiske Spørgsmaal, om hvilke Meningerne var delt.

Det er unægteligt forunderligt at se, hvorledes nyere og mere demokratiske Statsformer højlydt kan demonstreres og forhandles i ulykkelige krigsførende Lande, men i neutrale Lande tør man ikke røre dem. I Danmark tør man ikke gaa til et Valg, som medfører Kvindernes lovlige Adkomst til at faa Del i Statens Styrelse. I Sverige tør man ikke fremlægge et Forslag til Gennemførelse af saadan lovlig Adkomst. Man fristes næsten til at tro at et Land først skal være oppe i en Verdenskrig, før det faar Mod til at løse „indre Vanskeligheder". —

Den 13. Maj holdt ovennævnte 19 Kvindeforeninger et stort Demonstrationsmøde i Stockholm. — D. K. sendte følgende Hilsen: „Dansk Kvindesamfund, som fra 1887 til 1915 gik *sin* Tiggergang om Borgerrettigheder, ser med Længsel hen til den Dag, da svenske Kvinder slaar Følge paa den frie Bane."

I næste Nummer

skal vi paabegynde en, saavidt mulig, illustreret Artikelrække af større Bespisningsanstalter, der ledes af *Kvinder*. — Læsere, der sidder inde med Oplysninger i den Retning, bedes venligst indsende disse *snarest*.